

תת"ע 2398/06/14 - מדינת ישראל נגד גלי אטי כרמלי שרים

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2398-06-14 מדינת ישראל נ' כרמלי שרים
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד שרה דותן

המאשימה

נגד

גלי אטי כרמלי שרים

הנאשמת

הכרעת דין

בפתח הדברים אציין כי מצאתי לזכות את הנאשמת מן העבירות המיוחסות לה בגדר הליך זה.

1. נגד הנאשמת נרשמה ביום 19.3.14 הודעת תשלום קנס המייחסת לה עבירה של סטייה מנתיב הנסיעה באופן הגורם הפרעה או סיכון לתנועה, בניגוד לתקנה 40 (א) לת"ת. על פי העובדות, פנתה הנאשמת שמאלה לכיוון רחוב סלמה בת"א. הנווטן (GPS) ברכבה הנחה אותה לפנות ימינה לכיוון שד' ירושלים. באותה עת עמדו בראש טור המכוניות שעמד בנתיב הימני משאית, פרטית ומשאית נוספת. הנאשמת טוענת כי ביקשה וקיבלה הסכמת הנהג להיכנס לנתיב הימני וכך עשתה. לאחר תום פרשת התביעה ביקשה התובעת מבית המשפט להזהיר את הנאשמת בדבר האפשרות כי תורשע גם, או רק, בעבירה של קיפוח זכותם של משתמשי הדרך האחרים, בניגוד לתקנה 21ב (1) לת"ת.

2. בהודעת תשלום הקנס אותה ערך העד משה טל (ת/1) נרשם כי רכב הנאשמת נסע על רחוב סלמה ממזרח למערב ובהגיעה לפני הצומת עם רחוב ירושלים, 3 מטרים לפני קו העצירה, סטתה הנאשמת במפתיע מהנתיב האמצעי לנתיב הימני וגרמה לרכבים מהנתיב האמצעי לבלום. צוין כי נהג הניידת היה מתנדב אלי יצחקי שלא ראה את ביצוע העבירה. העד משה טל ציין בפרק הנסיבות בדוח כי הבחין בכלי רכב בולמים שעה שרכב הנאשמת נדחק למסלולם.

3. עד התביעה משה טל נשאל אם בעקבות סטייתה של הנאשמת, כנטען, נאלצה גם הניידת לבלום והשיב "אני לא נהגתי" [ע' 3 ש' 3-4]. יצוין כי במסגרת פרשת התביעה העיד גם המתנדב אליהו. עד זה ציין כי ערך מזכר שצורף לדוח אך התובעת ציינה כי המזכר אינו ברשותה. העד אליהו ציין בעדותו כי "אני הייתי הנהג. לא הבחנתי בעבירה" [ע' 4 ש' 9]. חרף העובדה שלא הבחין בעבירה וחרף העובדה שלא ערך כל מזכר שהיה לנגד עיניו והעבירה בוצעה לפני כ-9 חודשים, ידע העד אליהו לומר כי הוא זוכר שנסע אחרי רכב הנאשמת ושמע את הכריזה [ע' 4 ש' 20]. בעת ביצוע העבירה לא נמסר לו, לטענתו, מדוע עליו לעצור אולם עובר לעצירת הרכב אמר לו העד משה טל כי הנאשמת סטתה מנתיב הנסיעה [ע' 4 ש' 22].

4. הנאשמת טענה במסגרת פרשת ההגנה כי ביקשה וקיבלה רשות מאחד הנהגים שעמד בראש טור המכוניות שפנה ימינה להכנס לנתיב הנסיעה. לדבריה, ברור כי לא הייתה יכולה לקבל את הסכמת כל הנהגים בנתיב לכניסה מן הנתיב המרכזי לנתיב הימני.

דין והכרעה

א. סטייה מנתיב

5. לטעמי יש לזכות את הנאשמת מן העבירה המיוחסת לה על תקנה 40 (א) לת"ת בשל פגיעה מהותית ביכולתה להתגונן ובשל ליקויים בהודעת תשלום הקנס. סעיף 77 לחוק סדר הדין הפלילי קובע: **"לא יגיש תובע לבית המשפט ראייה ולא ישמיע עד אם לנאשם או לסנגורו לא ניתנה הזדמנות סבירה לעיין בראייה או בהודעת העד בחקירה וכן להעתיקים, אלא אם ויתרו על כך"**. בע"פ 1152/91 סיקסיק נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (5) 8 (1992) נקבע כי להפרת חובת העיון עשויה להיות גם משמעות של זיכוי הנאשם מקום בו נפגעה יכולתו להתגונן. במקרה זה, המתנדב ערך לדבריו מזכר על האירוע אולם אין חולק כי הנאשמת לא זכתה לעיין במזכר וממילא לא הסכימה לוותר על עיון במזכר. כפי שעלה מחקירת המתנדב, אליהו, ייתכן והוא אכן לא ראה את העבירה מבוצעת אולם הוא פירט בעדותו נסיבות הקשורות לביצוע העבירה לכאורה באופן שעיון במזכר יכול היה, לטעמי, לסייע להגנתה של הנאשמת. טענת העד כי רשם מזכר אך זה אבד בדרכו אל התביעה או בתביעה עצמה שקול, מהותית, למצב בו זיכרון הדברים כלל לא נערך. הכלל בעניין זה הוא **"שכל שוטר שהוא עד לעברה חייב לתעד אותה. תרצה התביעה - תצרף אותו כעד תביעה; לא תרצה - לא תצרף אותו. אך הוא חייב לרשום דוח, ולו דוח האומר שלא ראה דבר. העובדה ששני שוטרים עדים לביצוע עברה ורק אחד רושם דוח, לעולם יש בה פגיעה מהותית ביכולתו של נאשם להתגונן"** (עפת (ת"א) 43875-12-10 ירון שקופ נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).

6. אין בהודעת תשלום הקנס מילה או חצי מילה לגבי מיקומה של הניידת ביחס לרכב הנאשמת או לגבי מצב הרכבים בין הניידת לבין רכב הנאשמת, מספרם, טיבם (משאיות, רכב נמוך וכיו"ב) ועוד. השמטת נתון מהותי זה מתוך הדוח פוגעת ביכולתו של בית המשפט לקבוע כי הדיווח על העבירה הוא דיווח מדויק ואמין. כך, למשל, אם, למשל, נסעה הניידת מאחורי רכב הנאשמת **ובצמוד לו**, פשיטא שלא היה ביכולתו של העד משה טל לציין בהודעת תשלום הקנס כי הבחין ברכבים הבולמים. כמו כן, אם למשל הייתה משאית או רכב גבוה בין הניידת לבין רכב הנאשמת שהסתיר חלק או כל שדה הראייה של השוטר בניידת, היה מקום להתייחס לכך במסגרת הנסיבות; דבר שלא נעשה. דברים אלה מתחדדים בשים לב לכך שהמאשימה מבקשת להרשיע את הנאשמת במיוחס לה על סמך עדות יחידה.

7. קיימת אי בהירות בדוח באשר לשאלה לאלו רכבים הפריע סטייתה הנטענת של הנאשמת. העד משה טל ציין בפרק הנסיבות כי (א) **הנאשמת "סטטה (!) ימינה במפתיע מהנתיב האמצעי וגרמה לרכבים בנתיב זה לבלום..."** (ובהמשך ציין העד: (ב) **"אני מבחין בכלי רכב בולמים כאשר היא נדחקת למסלולם..."**) (הדגשה הוספה). מן המצוטט עולה לכאורה מן הכתוב בדוח כי הרכבים שנאלצו לבלום הם הרכבים בנתיב האמצעי (סטטה.. מהנתיב האמצעי וגרמה לרכבים בנתיב זה לבלום.."). מנגד, בהמשך הדוח ניתן להתרשם מהאמור בו כי הרכבים שנאלצו לבלום היו דווקא אלה בנתיב הימני **(אני מבחין בכלי רכב בולמים כאשר היא נדחקת למסלולם)**. עורך הדוח לא עומת עם סתירה לכאורה זו. יצוין גם כי אף לא אחד מעדי התביעה אישר כי ניידת המשטרה נאלצה לבלום בעקבות סטיית רכבה של הנאשמת. העד משה טל ציין כי אינו יכול להעיד על מעשיו של הנהג, המתנדב יצחקי ואילו המתנדב לא ציין בעדותו דבר וחצי דבר על הצורך לבלום את הניידת בעקבות סטיית הנאשמת. אדרבא, מגרסת עד זה עולה כי רק עובר לעצירת הניידת נודע לעד יצחקי מן העד משה טל על סיבת העצירה (סטייה מנתיב).

כאמור, יכולתו של העד משה טל למסור דיווח אמין ומדויק לבית המשפט אודות רכבים שבלמו את רכבם בעקבות כניסת רכב הנאשמת לנתיב הנסיעה הימני היא פונקציה, בין היתר, של יכולתו להבחין כראוי בביצוע העבירה. ברם, באין כל ציון למיקום הניידת בעת ביצוע העבירה ביחס לרכב הנאשמת, אין יכולת לקבוע איזה משקל, אם בכלל, ראוי לתת לדברי העד.

8. לאור כל הטעמים האמור מצאתי לזכות את הנאשמת מן העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

ב. קיפוח זכות?

9. לטעמי לא התגלתה במהלך הדיון תשתית עובדתית המצדיקה ייחוס עבירה של קיפוח זכות על ידי הנאשמת בניגוד לתקנה 21ב (1) לת"ת. אמת, הנאשמת הודתה כי נכנסה בהסכמת אחד הנהגים בנתיב הימני לנתיב הפונה ימניה. כמו כן, אין חולק כי הנאשמת לא ביקשה וממילא לא קיבלה את הסכמת יתר הנהגים בנתיב להיכנס לנתיב הימני. עם זאת ראוי להזכיר ביחס לעבירה של קיפוח זכות כי "העבירה אינה מתגבשת בנסיבות שבהן נהג שטעה בבחירת הנתיב או מבקש בתום לשנות כיוון ונסיעתו ומקבל במפורש את רשותו בתור המכוניות לסטות לנתיבו" (ע"פ (מח', ת"א) 4004/98 **ורשבסקי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם)). נמצא, כי נסיבותיו של מקרה זה כעולה מגרסת הנאשמת, שאין באפשרות המאשימה לסתור, אינן מגבשות כלל עבירה של קיפוח זכות.

10. לאור כל האמור אני מזכה את הנאשמת מן העבירות המיוחסות לה.

ניתנה היום, כ"ב כסלו תשע"ה, 14 דצמבר 2014, במעמד הצדדים

המזכירות תשלח עותק הכרעת הדין לצדדים, הפטורים מחובת התייצבות למועד שנקבע לשימוע הכרעת הדין.